

16660 LLEI ORGÀNICA 11/1985, de 2 d'agost, de llibertat sindical. («BOE» 189, de 8-8-1985.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Un dels principis jurídics fonamentals en què es basa l'actual sistema de relacions laborals a Espanya és el que conté l'article 28, 1, de la Constitució espanyola de 1978, el qual reconeix el dret a la llibertat sindical com un dret fonamental de «tots a sindicarse lliurement».

En el nostre ordenament constitucional, la facultat d'actuar en tutela i en defensa dels interessos col·lectius dels treballadors s'atribueix als mateixos subjectes protagonistes del conflicte, com a expressió de la seva posició de llibertat i elegint, en exercici de la seva pròpia autonomia, els mitjans més congruents amb aquesta finalitat.

Reconegut el dret a la lliure sindicació com a dret fonamental dels espanyols, resulta forçosa la seva connexió amb el reconeixement exprés que efectua l'article 7è de la Constitució als sindicats de treballadors i associacions empresarials com a organitzacions que «contribueixen a la defensa i promoció dels interessos econòmics i socials que els són propis» i a l'imperatiu constitucional que «la seva creació i l'exercici de la seva activitat són lliures dins el respecte a la Constitució i a la llei» amb la precisió que «la seva estructura interna i el seu funcionament han de ser democràtics».

El dret a la llibertat sindical, genèricament expressat, per a tots els espanyols, tant en l'aspecte positiu —dret a la lliure sindicació— com negatiu —dret a la no-sindicació—, així com l'exprés reconeixement constitucional que l'article 7è efectua de les organitzacions sindicals, exigeix un desplegament legal que té la seva justificació i acollida a l'article 9è, 2, de la Constitució, que estableix que «correspon als poders públics promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què s'integra sigui real i efectiva; remoure els obstacles que impedeixin o dificultin la seva plenitud, i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social». Desplegament legislatiu que s'ha d'efectuar, seguint els mateixos preceptes constitucionals, a través de l'aplicació dels articles 53 i 81, que estableixen que «només per llei, que en tot cas ha de respectar el seu contingut essencial, es pot regular l'exercici d'aquests drets i llibertats», «reconeguts al capítol II d'aquest títol» (article 53, 1) i que «són lleis orgàniques relatives al desplegament dels drets fonamentals i de les llibertats públiques» (article 81, 1).

Resulta així imperatiu el desplegament de l'article 28, 1, de la Constitució mitjançant una llei de caràcter orgànic, l'abast de la qual precisa la disposició final segona, mandat que compleix l'actual Llei orgànica de llibertat sindical.

La Llei orgànica pretén unificar sistemàticament els precedents i possibilitar un desplegament progressiu i progressista del contingut essencial del dret de lliure sindicació reconegut a la Constitució, i fer-ne un tractament unificat en un text legal únic que inclogui l'exercici del dret de sindicació dels funcionaris públics a què es refereix l'article 103, 3, de la Constitució i sense altres límits que els que s'hi introdueixen expressament.

El projecte de llei no s'ocupa de desplegar el dret a la lliure sindicació dels empresaris perquè entén que n'hi ha prou en aquest sentit, en relació amb el desplegament

legislatiu de l'article 28, 1, de la Constitució espanyola, a constitucionalitzar i mantenir la plena vigència del que estableix en matèria d'associacionisme empresarial la Llei 19/1977, d'1 d'abril.

El títol I, sota l'epígraf «De la llibertat sindical», regula els àmbits subjectius i objectius de la llei.

Es fixa l'àmbit subjectiu de la llei, incloent-hi tots els treballadors per compte d'altri, tant si són de les administracions públiques com si no ho són. Únicament queden exceptuats de l'exercici del dret els membres de les forces i instituts armats de caràcter militar, així com els jutges, magistrats i fiscals, mentre es trobin en actiu; excepció que se segueix en funció de la literalitat de l'article 28, 1, i l'article 127, 1, de la Constitució. Es remet a una norma específica la regulació del dret de les forces de seguretat i instituts armats de caràcter civil.

L'article 2n fixa el contingut del dret de lliure sindicació sistematitzat en dos nivells: el contingut de la lliure sindicació dels treballadors, positiva i negativa, i el contingut de la llibertat sindical de les organitzacions sindicals o sindicats de treballadors en termes que la llei utilitza com a sinònims. En aquest precepte es recull exhaustivament la doctrina internacional més progressista sobre contingut, independència i llibertat d'actuació dels sindicats.

El títol II, sota l'epígraf «Del règim jurídic sindical», regula l'adquisició de personalitat jurídica dels sindicats i el règim de responsabilitats.

Es regula el procediment per a l'adquisició de personalitat jurídica de les organitzacions i el control jurisdiccional d'una possible no-conformitat a dret dels estatuts. Els requisits formals són mínims i acceptats internacionalment; l'únic control administratiu és el purament formal i el de dipòsit estatutari als efectes de publicitat, i aquest article s'ha d'enllaçar amb la disposició final primera (2) en què la competència per al dipòsit d'estatuts dels sindicats correspon a l'IMAC o als òrgans de govern de les comunitats autònomes que tinguin atribuïda aquesta competència.

Així mateix es regula el règim de responsabilitats dels sindicats i es declara la inembargabilitat de les quotes sindicals.

El títol III, sota l'epígraf «De la representativitat sindical», regula el concepte de sindicat més representatiu i la capacitat representativa d'aquests.

Els articles 6è i 7è delimiten el concepte de sindicat més representatiu d'acord amb el criteri de l'audiència del sindicat, mesurada pels resultats electorals en els òrgans de representació unitària en els centres de treball, criteri tradicional ja en el nostre ordenament i que ha estat objecte d'examen pel Tribunal Constitucional, que l'admet com a reserva del legislador. El concepte conjuga el reconeixement jurídic de la màxima representativitat amb el respecte a l'article 14 de la Constitució, l'objectivitat i la raonabilitat del mínim d'audiència exigible: el 10 per 100 en l'àmbit estatal i el 15 per 100 en l'àmbit autonòmic, i, en aquest àmbit, introdueix un mínim de 1.500 representants, a fi de respectar el principi d'igualtat que es podria trencar amb només la referència percentual, tenint en compte l'heterogeneïtat i les diferències de població assalariada i funcional entre les diferents comunitats autònomes de l'Estat.

Potser el percentatge establert sembla reduït, però la pretensió és obrir la legislació tant com es pugui al pluralisme sindical, i fomentar-lo, a través dels tres nivells de més representativitat que dissenyen els articles 6è i 7è de la llei, donant prioritat al principi d'igualtat sobre el que podria ser un criteri raonable de reduir l'atomització sindical a través de la llei, evolució que es deixa al lliure joc de les forces sindicals amb presència en les relacions de treball.

L'article 6è, 3, recull amb amplíssim criteri la capacitat representativa que en els diferents aspectes és necessari reconèixer als sindicats més representatius com a vehicle de democratització de les relacions laborals en els centres de treball i fora d'aquests, i desplegar així els articles 7è, 9è, 2, i el 129 de la Constitució.

El títol IV, sota l'epígraf «De l'acció sindical», recull amb caràcter normatiu les competències, facultats i garanties que en aquesta matèria es van introduir a Espanya per primera vegada a través de l'Acord marc interconfederal.

Interessa destacar sobretot el contingut de l'article 11, que introdueix amb rang de llei orgànica al nostre país el que s'ha convingut a anomenar «cànon de negociació»; en principi es podria pensar que aquesta matèria s'havia de regular sistemàticament al títol III de l'Estatut dels treballadors, tenint en compte la remissió específica que s'efectua a la negociació col·lectiva; tanmateix, tenint en compte l'específica finalitat sindical del concepte, no sembla dubtós que la introducció d'aquesta mesura normativa afecti el contingut de l'article 28, 1, de la Constitució, i és, per tant, matèria de llei orgànica. La constitucionalitat del precepte, freqüent en els ordenaments occidentals, no és dubtosa com a desplegament de l'article 28.1 de la Constitució, en la mesura que el seu objectiu és enfortir el moviment sindical i, per tant, és concordant amb l'article 9è, 2, de la Constitució, sense que es pugui sostenir seriosament que l'adopció d'aquesta mesura, d'altra banda no imperativa i que en tot cas ha de ser resultat d'una negociació lliure i voluntària, afecti o pugui afectar el contingut essencial d'altres drets fonamentals o cívics reconeguts a la Constitució, ja que, en tot cas, s'exigeix la voluntarietat dels treballadors.

El títol V, sota l'epígraf «De la tutela de la llibertat sindical i repressió de les conductes antisindicals», regula la important matèria de garanties jurisdiccionals davant possibles conductes lesives o contràries al dret constitucionalment protegit i al desplegament legal que se n'efectua a la Llei.

Amb la declaració prèvia de nul·litat radical de qualsevol conducta de l'ocupador, sigui empresari o d'administracions públiques, la Llei recull la més progressiva doctrina moderna i del nostre Tribunal Constitucional en aquesta matèria, que en síntesi consisteix a establir la legitimació sindical específica dels sindicats davant actes individuals d'un empresari, fins i tot encara que no incideixin directament sobre la personalitat jurídica d'aquell; possibilitar l'acció judicial dels sindicats com a coadjuvants, i garantir l'eficàcia de la protecció mitjançant un mecanisme processal preferent i sumari connectat amb eventuals responsabilitats penals.

La disposició addicional primera recull en dos punts aspectes complementaris al títol III de la Llei, però que per raons sistemàtiques no han de figurar a l'articulat pròpiament dit.

El punt 1 fixa el període de còmput dels resultats electorals que hagin de ser considerats als efectes de precisar els mínims de representativitat i audiència sindical que recullen els articles 6è, 2, i 7è, 1, de la Llei. Amb això es tracta de cobrir el buit legal actualment existent respecte a la disposició addicional sisena de l'Estatut dels treballadors i que ha produït notòries dificultats en el procés electoral dels anys 1981 i 1982. En la determinació imperativa d'un període curt (tres mesos), d'una banda, s'ha tendit a establir una racionalitat en el procés que acostés tant com es pugui els resultats globals al període de projecció de la representativitat que ha de sorgir d'aquests resultats, i d'altra banda, s'ha tingut en compte que, en la pràctica, el 90 per 100 dels processos electorals es concentren en un període de tres mesos (així va ocórrer el 1982), especialment quan l'elecció de representants en els centres de treball es connecta amb la representativitat dels sindicats. Aquesta decisió va acompanyada d'una liberalització en la convocatòria concreta de cada període, que s'hauria de prendre en l'òrgan representatiu de l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació —IMAC— (Consell Superior) o, si s'escau, en qualsevol altre organisme en què estiguin representats els sindicats per a aquests fins.

El punt 2 habilita el Govern per al desenvolupament de la participació institucional dels sindicats, i s'hi fa una referència expressa a la disposició addicional sisena de l'Estatut dels treballadors, que queda derogada en part per l'entrada en vigor d'aquesta Llei orgànica, però que

conserva la seva vigència respecte a la participació institucional de les organitzacions empresarials. En aquest mateix punt es fixa una durada mínima de quatre anys en el reconeixement de la capacitat representativa de sindicats i organitzacions empresarials que la tinguin reconeguda, i es cobreix així un altre important buit legal i en termes concordants amb l'ampliació dels mandats representatius dels comitès d'empresa i delegats de personal que recullen la disposició addicional segona i el projecte de llei de reforma del títol II de l'Estatut dels treballadors.

La disposició addicional segona recull al punt 1 la durada del mandat representatiu dels representants dels treballadors en els centres de treball, i la fixa en quatre anys. Aquest precepte modifica, en aquest sentit, l'article 67 de l'Estatut dels treballadors i és concordant amb el projecte de llei de reforma del seu títol II, raó per la qual podria semblar superflu; tanmateix, és necessari introduir-lo no ja tant per l'Estatut dels treballadors, sinó perquè amb aquesta única norma no es cobreix el període de durada de mandat dels representants dels treballadors en els centres de treball de les administracions públiques, i aquesta és la raó, així mateix, per la qual al punt 2 d'aquesta disposició addicional s'autoritza el Govern a dictar totes les disposicions que siguin necessàries en matèria electoral, ja que l'Estatut dels treballadors i les seves normes de desplegament no cobreixen la regulació del procés electoral en els centres de treball administratius i que és necessari establir. Convé recordar que la substantivitat d'aquesta representació (òrgans representatius, funcions dels representants, garanties, etcètera) no està continguda en aquesta Llei, perquè s'entén que és matèria de l'Estatut de la funció pública a tenor de l'article 103 de la Constitució.

La disposició final primera estableix la convalidació de la personalitat jurídica dels actuals sindicats, així com la continuïtat de l'IMAC com a oficina pública de registre i dipòsit d'estatuts.

LLEI ORGÀNICA DE LLIBERTAT SINDICAL

TÍTOL PRIMER

De la llibertat sindical

Article primer

1. Tots els treballadors tenen dret a sindicar-se lliurement per a la promoció i defensa dels seus interessos econòmics i socials.

2. Als efectes d'aquesta Llei, es consideren treballadors tant els que siguin subjectes d'una relació laboral com els que ho siguin d'una relació de caràcter administratiu o estatutari al servei de les administracions públiques.

3. Queden exceptuats de l'exercici d'aquest dret els membres de les forces armades i dels instituts armats de caràcter militar.

4. D'acord amb el que disposa l'article 127.1 de la Constitució, els jutges, magistrats i fiscals no poden pertànyer a cap sindicat mentre estiguin en actiu.

5. L'exercici del dret de sindicació dels membres de cossos i forces de seguretat que no tinguin caràcter militar es regeix per la seva normativa específica, atès el caràcter armat i l'organització jerarquitzada d'aquests instituts.

Article segon

1. La llibertat sindical comprèn:

a) El dret a fundar sindicats sense autorització prèvia, així com el dret a suspendre'ls o a extingir-los, per procediments democràtics.

b) El dret del treballador a afiliar-se al sindicat de la seva elecció amb l'única condició d'observar-ne els esta-

tuts o a separar-se d'aquell en què estigui afiliat, sense que ningú pugui ser obligat a afiliar-se a un sindicat.

c) El dret dels afiliats a elegir lliurement els seus representants dins de cada sindicat.

d) El dret a l'activitat sindical.

2. Les organitzacions sindicals, en l'exercici de la llibertat sindical, tenen dret a:

a) Redactar els seus estatuts i reglament, organitzar la seva administració interna i les seves activitats i formular el seu programa d'acció.

b) Constituir federacions, confederacions i organitzacions internacionals, així com afiliar-s'hi i retirar-se'n.

c) No ser suspeses ni dissoltes si no és mitjançant una resolució ferma de l'autoritat judicial, fundada en l'incompliment greu de les lleis.

d) L'exercici de l'activitat sindical a l'empresa o fora d'aquesta, que, en tot cas, comprèn el dret a la negociació col·lectiva, a l'exercici del dret de vaga, al plantejament de conflictes individuals i col·lectius i a la presentació de candidatures per a l'elecció de comitès d'empresa i delegats de personal, i dels corresponents òrgans de les administracions públiques, en els termes que preveuen les normes corresponents.

Article tercer

1. No obstant el que disposa l'article 1r, 2, els treballadors per compte propi que no tinguin treballadors al seu servei, els treballadors en atur i els que hagin cessat en la seva activitat laboral, com a conseqüència de la seva incapacitat o jubilació, es poden afiliar a les organitzacions sindicals constituïdes d'acord amb el que s'exposa en aquesta Llei, però no fundar sindicats que tinguin precisament per objecte la tutela dels seus interessos singulars, sense perjudici de la seva capacitat per constituir associacions a l'empara de la legislació específica.

2. Els que ocupin càrrecs directius o de representació en el sindicat en què estiguin afiliats no poden ocupar, simultàniament, a les administracions públiques càrrecs de lliure designació d'una categoria de director general o assimilats, així com qualsevol altre de rang superior.

TÍTOL II

Del règim jurídic sindical

Article quart

1. Els sindicats constituïts a l'empara d'aquesta Llei, per adquirir la personalitat jurídica i plena capacitat d'obrar, han de dipositar, per mitjà dels seus promotors o dirigents, els seus estatuts a l'oficina pública establerta a aquest efecte.

2. Les normes estatutàries han de contenir almenys:

a) La denominació de l'organització, que no pot coincidir ni induir a confusió amb una altra de legalment registrada.

b) El domicili i l'àmbit territorial i funcional d'actuació del sindicat.

c) Els òrgans de representació, govern i administració i el seu funcionament, així com el règim de provisió electiva dels seus càrrecs, que s'han d'ajustar a principis democràtics.

d) Els requisits i procediments per a l'adquisició i pèrdua de la condició d'afiliats, així com el règim de modificació d'estatuts, de fusió i dissolució del sindicat.

e) El règim econòmic de l'organització que estableixi el caràcter, procedència i destinació dels seus recursos, així com els mitjans que permetin als afiliats conèixer la situació econòmica.

3. L'oficina pública ha de disposar en el termini de deu dies la publicitat del dipòsit, o el requeriment als seus pro-

motors, per una sola vegada, perquè en el termini màxim de deu dies més esmenin els defectes observats. Transcorregut aquest termini, l'oficina pública n'ha de disposar la publicitat o rebutjar el dipòsit mitjançant una resolució exclusivament fundada en la mancança d'algun dels requisits mínims a què es refereix el número anterior.

4. L'oficina pública n'ha de fer públic el dipòsit al seu taulell d'anuncis, en el «Butlletí Oficial de l'Estat» i, si s'escau, en el butlletí oficial corresponent, indicant-hi almenys la denominació, l'àmbit territorial i funcional, la identificació dels promotors i signants de l'acta de constitució del sindicat.

La inserció en els respectius butlletins l'ha de disposar l'oficina pública en el termini de deu dies i té caràcter gratuït.

5. Qualsevol persona està facultada per examinar els estatuts dipositats, i a més l'oficina n'ha de facilitar a qui ho sol·liciti una còpia autenticada.

6. Tant l'autoritat pública, com els que acreditin un interès directe, personal i legítim, poden promoure davant l'autoritat judicial la declaració de no-conformitat a dret de qualssevol estatuts que hagin estat objecte de dipòsit i publicació.

7. El sindicat adquireix personalitat jurídica i plena capacitat d'obrar transcorreguts vint dies hàbils des del dipòsit dels estatuts.

8. La modificació dels estatuts de les organitzacions sindicals ja constituïdes s'ha d'ajustar al mateix procediment de dipòsit i publicitat que regula aquest article.

Article cinquè

1. Els sindicats constituïts a l'empara d'aquesta Llei responen pels actes o acords adoptats pels seus òrgans estatutaris en l'esfera de les seves respectives competències.

2. El sindicat no respon per actes individuals dels seus afiliats, llevat que aquells es produeixin en l'exercici regular de les funcions representatives o es provi que aquests afiliats actuaven per compte del sindicat.

3. Les quotes sindicals no poden ser objecte d'embarbament.

4. Els sindicats constituïts a l'empara d'aquesta Llei es poden beneficiar de les exempcions i bonificacions fiscals que s'estableixin legalment.

TÍTOL III

De la representativitat sindical

Article sisè

1. La màxima representativitat sindical reconeguda a determinats sindicats els confereix una singular posició jurídica a efectes tant de participació institucional com d'acció sindical.

2. Tenen la consideració de sindicats més representatius a escala estatal:

a) Els que acreditin una especial audiència, expressada en l'obtenció, en aquest àmbit del 10 per 100 o més del total de delegats de personal dels membres dels comitès d'empresa i dels corresponents òrgans de les administracions públiques.

b) Els sindicats o ens sindicals, afiliats, federats o confederats a una organització sindical d'àmbit estatal que tingui la consideració de més representativa d'acord amb el que preveu la lletra a).

3. Les organitzacions que tinguin la consideració de sindicat més representatiu segons el número anterior tenen capacitat representativa a tots els nivells territorials i funcionals per al següent:

a) Tenir representació institucional davant les administracions públiques o altres entitats i organismes de caràcter estatal o de comunitat autònoma que la tinguin prevista.

b) La negociació col·lectiva, en els termes que preveu l'Estatut dels treballadors.

c) Participar com a interlocutors en la determinació de les condicions de treball a les administracions públiques a través dels procediments de consulta o negociació oportuns.

d) Participar en els sistemes no jurisdiccionals de solució de conflictes de treball.

e) Promoure eleccions per a delegats de personal i comitès d'empresa i òrgans corresponents de les administracions públiques.

f) Obtenir cessions temporals de l'ús d'immobles patrimonials públics en els termes que s'estableixin legalment.

g) Qualsevol altra funció representativa que s'estableixi.

Article setè

1. Tenen la consideració de sindicats més representatius a nivell de comunitat autònoma: a) Els sindicats d'aquest àmbit que hi acreditin una especial audiència expressada en l'obtenció d'almenys el 15 per 100 dels delegats de personal i dels representants dels treballadors en els comitès d'empresa, i en els òrgans corresponents de les administracions públiques, sempre que tinguin un mínim de 1.500 representants i no estiguin federats o confederats amb organitzacions sindicals d'àmbit estatal; b) els sindicats o ens sindicals afiliats, federats o confederats a una organització sindical d'àmbit de comunitat autònoma que tingui la consideració de més representativa d'acord amb el que preveu la lletra a).

Aquestes organitzacions tenen capacitat representativa per exercir en l'àmbit específic de la comunitat autònoma les funcions i facultats que detalla el número 3 de l'article anterior, així com la capacitat per tenir representació institucional davant les administracions públiques o altres entitats o organismes de caràcter estatal.

2. Les organitzacions sindicals que, tot i no tenir la consideració de més representatives, hagin obtingut, en un àmbit territorial i funcional específic, el 10 per 100 o més de delegats de personal i membres de comitè d'empresa i dels corresponents òrgans de les administracions públiques, estan legitimades per exercir, en aquest àmbit funcional i territorial, les funcions i facultats a què es refereixen els apartats b), c), d), e) i g) del número 3 de l'article 6è d'acord amb la normativa aplicable a cada cas.

TÍTOL IV

De l'acció sindical

Article vuitè

1. Els treballadors afiliats a un sindicat, en l'àmbit de l'empresa o centre de treball, poden:

a) Constituir seccions sindicals de conformitat amb el que estableixen els Estatuts del sindicat.

b) Fer reunions, amb la notificació prèvia a l'empresari, recaptar quotes i distribuir informació sindical, fora de les hores de feina i sense pertorbar l'activitat normal de l'empresa.

c) Rebre la informació que li remeti el seu sindicat.

2. Sense perjudici del que s'estableixi mitjançant un conveni col·lectiu, les seccions sindicals dels sindicats més representatius i dels que tinguin representació en els comitès d'empresa i en els òrgans de representació que s'estableixin a les administracions públiques o disposin de delegats de personal, tenen els drets següents:

a) Amb la finalitat de facilitar la difusió dels avisos que puguin interessar els afiliats al sindicat i els treballadors en general, l'empresa ha de posar a la seva disposició un tauler d'anuncis que s'ha de situar al centre de treball i en un lloc on es garanteixi un accés adequat a aquest dels treballadors.

b) A la negociació col·lectiva, en els termes establerts a la seva legislació específica.

c) A la utilització d'un local adequat en què puguin dur a terme les seves activitats a les empreses o centres de treball amb més de 250 treballadors.

Article novè

1. Els que ocupin càrrecs electius a escala provincial, autonòmica o estatal, en les organitzacions sindicals més representatives, tenen dret:

a) Al gaudi dels permisos no retribuïts necessaris per a l'exercici de les funcions sindicals pròpies del seu càrrec. Es poden establir, per acord, limitacions al gaudi d'aquests permisos en funció de les necessitats del procés productiu.

b) A l'excedència forçosa, o a la situació equivalent en l'àmbit de la funció pública, amb dret a reserva del lloc de treball i al còmput d'antiguitat mentre duri l'exercici del seu càrrec representatiu, i s'ha de reincorporar al seu lloc de treball dins el mes següent a la data del cessament.

c) A l'assistència i l'accés als centres de treball per participar en activitats pròpies del seu sindicat o del conjunt dels treballadors, amb la comunicació prèvia a l'empresari, i sense que l'exercici d'aquest dret pugui interrompre el desenvolupament normal del procés productiu.

2. Els representants sindicals que participin en les comissions negociadores de convenis col·lectius mantenint la seva vinculació com a treballador en actiu en alguna empresa tenen dret a la concessió dels permisos retribuïts que siguin necessaris per a l'exercici adequat de la seva tasca com a negociadors, sempre que l'empresa estigui afectada per la negociació.

Article deu

1. En les empreses o, si s'escau, en els centres de treball que ocupin més de 250 treballadors, sigui quina sigui la classe del seu contracte, les seccions sindicals que puguin constituir els treballadors afiliats als sindicats amb presència en els comitès d'empresa o en els òrgans de representació que s'estableixin a les administracions públiques han d'estar representades, a tots els efectes, per delegats sindicals elegits pels seus afiliats i entre els seus afiliats a l'empresa o al centre de treball.

2. O bé per acord, o bé a través de la negociació col·lectiva, es pot ampliar el nombre de delegats establerts a l'escala a la qual fa referència aquest apartat, que atenent la plantilla de l'empresa o, si s'escau, dels centres de treball corresponen a cadascun d'aquests.

A falta d'acords específics sobre això, el nombre de delegats sindicals per cada secció sindical dels sindicats que hagin obtingut el 10 per 100 dels vots en l'elecció al Comitè d'Empresa o a l'òrgan de representació a les administracions públiques es determina segons l'escala següent:

De 250 a 750 treballadors: un.

De 751 a 2.000 treballadors: dos.

De 2.001 a 5.000 treballadors: tres.

De 5.001 en endavant: quatre.

Les seccions sindicals dels sindicats que no hagin obtingut el 10 per 100 dels vots estan representades per un sol delegat sindical.

3. Els delegats sindicals, en el supòsit que no formin part del Comitè d'Empresa, tenen les mateixes garanties que les establertes legalment per als membres dels comitès d'empresa o dels òrgans de representació que s'estableixin a les administracions públiques, així com els drets següents, excepte el que es pugui establir mitjançant un conveni col·lectiu:

1r Tenir accés a la mateixa informació i documentació que l'empresa posi a disposició del Comitè d'Empresa, i els

delegats sindicals estan obligats a guardar sigil professional en les matèries en què legalment sigui procedent.

2n Assistirà les reunions dels comitès d'empresa i dels òrgans interns de l'empresa en matèria de seguretat i higiene o dels òrgans de representació que s'estableixin a les administracions públiques, amb veu però sense vot.

3r Ser escoltats per l'empresa prèviament a l'adopció de mesures de caràcter col·lectiu que afectin els treballadors en general i els afiliats al seu sindicat en particular, i especialment en els acomiadaments i les sancions d'aquests últims.

Article onze

1. En els convenis col·lectius es poden establir clàusules per les quals els treballadors inclosos en el seu àmbit d'aplicació atenguin econòmicament la gestió dels sindicats representats a la comissió negociadora, es fixi un cànon econòmic i es regulin les modalitats del seu abonament. En tot cas, s'ha de respectar la voluntat individual del treballador, que s'ha d'expressar per escrit en la forma i els terminis que es determinin en la negociació col·lectiva.

2. L'empresari ha de procedir al descompte de la quota sindical sobre els salaris i a la corresponent transferència a sol·licitud del sindicat del treballador afiliat i amb la conformitat prèvia, sempre, d'aquest.

TÍTOL V

De la tutela de la llibertat sindical i repressió de les conductes antisindicals

Article dotze

Són nuls i sense efecte els preceptes reglamentaris, les clàusules dels convenis col·lectius, els pactes individuals i les decisions unilaterals de l'empresari que continguin o suposin qualsevol tipus de discriminació en l'ocupació o en les condicions de treball, siguin favorables o adverses, per raó de l'adhesió o no a un sindicat, als seus acords o a l'exercici en general d'activitats sindicals.

Article tretze

Qualsevol treballador o sindicat que consideri lesionats els drets de llibertat sindical, per actuació de l'ocupador, associació patronal, administracions públiques o qualsevol altra persona, entitat o corporació pública o privada, pot demanar la tutela del dret davant la jurisdicció competent a través del procés de protecció jurisdiccional dels drets fonamentals de la persona.

Expressament es consideren lesions a la llibertat sindical els actes d'ingerència consistents a fomentar la constitució de sindicats dominats o controlats per un ocupador o una associació empresarial, o a sostenir econòmicament o en una altra forma sindicats amb el mateix propòsit de control.

Article catorze

El sindicat a què pertanyi el treballador presumptament lesionat, així com qualsevol sindicat que tingui la condició de més representatiu, es pot personar com a coadjuvant en el procés incoat per aquell.

Article quinze

Si l'òrgan judicial entén provada la violació del dret de llibertat sindical, ha de decretar el cessament immediat del comportament antisindical, així com la reparació consegüent de les seves conseqüències il·lícites, i remetre les actuacions al Ministeri Fiscal, als efectes de depuració d'eventuals conductes delictives.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera.-1. Als efectes del que preveuen els articles 6è, 2, i 7è, 1, el període de còmput dels resultats electorals, que prèviament acorda el Consell Superior de l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació, no pot excedir els tres mesos.

2. El Govern ha de dictar les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'aplicació de l'apartat a) de l'article 6è, 3, i de l'article 7è, 1, d'aquesta Llei i del que preveu la disposició adicional sisena de l'Estatut dels treballadors, sense que la capacitat representativa que es reconegui per aplicació d'aquestes disposicions pugui ser inferior a quatre anys de durada.

Segona.-1. La durada del mandat dels delegats de personal, dels membres dels comitès d'empresa i dels que formin part dels òrgans de representació que s'estableixin a les administracions públiques és de quatre anys, i poden ser reelegits en períodes electorals successius.

2. En el termini d'un any i en desplegament del que preveu l'article 103.3 de la Constitució, el Govern ha de remetre a les Corts un projecte de llei en què es regulin els òrgans de representació dels funcionaris de les administracions públiques.

Tercera.-El dret reconegut a l'apartat d) del número 1, article 2n, no es pot exercir a l'interior dels establiments militars.

A aquest efecte, s'ha de determinar per reglament el que s'entén per establiments militars.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queden derogats la Llei 19/1977, d'1 d'abril, i el Reial decret 873/1977, de 22 d'abril, en tot el que s'oposi a aquesta Llei, i continua vigent la regulació que contenen aquestes normes referides a les associacions professionals i, en particular, a les associacions empresarials la llibertat de sindicació de les quals es reconeix als efectes del que disposa l'article 28.1 de la Constitució espanyola i dels convenis internacionals subscrits per Espanya.

DISPOSICIONS FINALS

Primera.-1. Les organitzacions sindicals constituïdes en aplicació de la Llei 19/1977, d'1 d'abril, i que tenen personalitat jurídica en la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei conserven el dret a la denominació, sense que en cap cas es produeixi solució de continuïtat en la seva personalitat, i queden automàticament convalidades.

2. L'oficina pública a què es refereix l'article 4t d'aquesta Llei queda establerta orgànicament a l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació i als òrgans corresponents de les comunitats autònomes, en el seu àmbit territorial respectiu, quan tinguin atribuïda aquesta competència. En tot cas, aquestes han de remetre, en el termini que preveu l'article 4t, 4, un exemplar de la documentació dipositada a l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació.

Segona.-Els preceptes continguts a les disposicions addicionals primera i segona, a la disposició transitòria i a la disposició final primera no tenen caràcter de llei orgànica.

Tercera.-Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Palma de Mallorca, 2 d'agost de 1985.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ